

Fiskekjøpernes Forening

Det kongelige Nærings- og fiskeridepartement

Postboks 8090 Dep

0032 Oslo

Ballstad 22. 9. 2014

Kommentar til «Høringsbrev om endringer i strukturkvotetaket for torsketrål»

En fiskeripolitikk for de utvalgte

Det er med største undring at man kan lese høringsforslaget fra Nærings- og fiskeridepartementet om å gi tillatelse til at trålerne skal få kjøpe enda flere kvoterettigheter. Fisken som trålerne en gang fikk fra kystflåten for å sikre fiskeindustrien råstoff, blir nå fryst på sjøen og selges som våre aller billigste fiskeprodukt. Konesjonsbetingelsene som trållerederiene ble grunnlagt på, er i stor grad regulert bort av Fiskeridepartementet etter at leveringplikt ble omgjort til tilbudsplikt. Den lille rest som er igjen av regulering, blir heller ikke etterlevd. Utviklinga vil med departementets forslag ta ytterligere skritt i feil retning når det gjelder å øke verdiskapninga i norsk fiskerinæring. En endring må til, men i motsatt retning av det departementet foreslår.

Det er vanskelig å tenke seg et departement som passer bedre til det engelske humorprogrammet «Javel statsråd» enn det norske fiskeridepartementet. Til tross for byråkratenes renkespill, så fritar dessverre ikke dét fiskeriministrene for ansvar.

Med departementets forslag premieres de to absolutt største trållerederne, som hevder seg meget godt i konkurransen om å være blant de minst lønnsomme fiskeprodusentene i Norge. De vil dermed kunne bruke en enda større fortjeneste på trålerdrifta til å dekke enda større underskudd i drifta på land.

Norway Seafoods, som er søsterselskapet til Norges største trållerederi, har klart å tape 146 millioner kroner siste tre år. To av selskapene til det nest største trållerederiet har i samme tidsrom tapt til sammen 96 mill. Det kan synes som om bedriftene ikke har noen kontroll over sin produksjon på land. Denne slutningen blir mer nærliggende når en ser at i samme periode har for eksempel Hermann Export, Båtsfjordbruket, Tobø-Fisk og Norfra positive resultat fra sine produksjonsbedrifter i samme region. Overskuddene beløper seg samlet til 50 mill før skatt.

Selv om lønnsomheten ikke kan sies å være god selv for de bedriftene som går med overskudd, er det ingen løsning å sende råstoffet ut av landet. Det er nemlig det som skjer med nesten all fisken som trålerne lander. Norsk fiskeindustri vil få mindre råstoff og dermed et dårligere driftsgrunnlag. I tillegg vil norsk fiskeindustri møte

Fiskekjøpernes Forening

dobbeltfrosne, billigprodukt ute i markedet nettopp fra det råstoffet som eksporteres fra trålerne.

Å flytte filetproduksjonen til havs, det vil si at fabrikktrålerne skal få kjøpe kvoter som er øremerket nordnorske kystsamfunn, er meget tvilsomt på et folkerettslig grunnlag. Dette gjelder selv om det er niesen til fabrikkskipsreder og tidligere fiskeridirektør, som er saksbehandler i Fiskeridepartementet. I Norge har vi som kjent ikke korrupsjon. Men det kan likevel tenkes å bli en sak for Den europeiske menneskerettighetsdomstolen til slutt.

For Styret i Fiskekjøpernes Forening

Duncan Steel, Ann-Kristin Kvalsvik og Steinar Eliassen (sign)